

הסיפור המרתק על היו"ר הגיבור והח"כ שנוזעק

הרב והנזיר

חבר עם מיפלגת-זוטא שלישית, כך שקמה עתה מיפלגת-זוטא רביעית, שאיש לא בחר מעולם אף באחד מהברית, אך שיש לה עוצמה של שמונה חברים בכנסת, פילואי הטכניקה העסקית הישראלית.

בכנסת הנוכחית גילה אהוד אולמרט תגלית: תחת לשרת את הזולת, הוא יכול לשר את עצמו. במקום ללקק לעיתור נאים כדי להשיג פירסומת לחמיר, הוא יכול ללקק להם כדי להשיג פירסומת לעצמו. תחת להמציא תעלולי-פירסומת לגיבור כפוי-טובה, הוא יכול לעלול תעלולי לטובת עצמו.

וכך נולדה התופעה המצינית את הכנסת הנוכחית: רצף נהדר של תעלולים-פעולות, המרחפים כי אוויר כמו כוונות-סבון ציבעוניות, דהשתאותם של כל הידרים.

הפרינציפ הוא פשוט: אין תעלול-פירסומת שאינו זוכה בסיקור נרחב בעיתור, אף הוא די אידיוטי, ואין סערה מפורקת שאינה זוכה בכותרות שמנות, אם אין לה תוכן רציני.

פרוטקשן מתחת למיטה, פצצה בתוך כדורגל, שחיתות מאחורי ארון בסיפריית הכנסת — הכל הולך. לפני שמישהו נוכח לדעת שאין זה אלא תעלול, כבר בא הפעלול הבא ומסית את הדעת.

אולמרט פורה. אולמרט נמצא בחדשות ואיש לא יעלה על דעתו לשאול: האם השמיע במשך שלוש שנים בכנסת אף רעיון מקורי אחד? האם עשה אף מעשה אחד שיש לו חשיבות כלשהי? האם היתה אף יוזמה פרלמנטרית רצינית אחת קשורה בשמו? האם תרם תרומה כלשהי אף לרפורמה הקטנה ביותר בשטח כלשהו? אולם — אלה הן שאלות בלתי רלוונטיות. ליוצן הקירקס אינו נדרש להציע פיתרונות לבעיות החיים של עמו, וגם השמן והרזה לא הביאו לרפורמה במדיניות החוץ של מודרתם.

כך נולד המיספר האחרון: המערכון על היו"ר הגיבור והח"כ שנוזעק.

הפרשה עצמה היא עלובה למדי. בסך הכל, אינטריגה קטנה בין שתי קבוצות פקידים בכנסת, "אי-סדרים" אשר, אם יתגלו כאמיתיים, שווים 15 מילס בדו"ח מבקר-המדינה.

הטענה החמורה ביותר (העסקת עובדי-הכנסת הוא בעיית המכירות המרכזית) מת יחסת לנזל שאונהג על-ידי קדיש לוז, ששמו היה שגורדף להגינות וליושר. האיש שנקרא למלא את התפקיד הזעיר של מבקר מנגנון הכנסת הוא עסקן קשיש, עסקן מיפלגתי נאמן, שישעיהו מינה אותו כדי לגאול יד קשיש שאין לו מה לעשות.

כל אלה — עניינים מעטים, שי אינם ראויים אף לדרגה של בדיחה בשעה שהכנסת, על כל חבריה, נותנת את ידה לחיפוי על שחיתות יות נוראות, דהעלמות-ימם של מיליארדים, דמיבצע-ישרוד של מאות מיליונים.

הפיתרון לבעיות הזעירות של מנגנון הכנסת הוא — כפי שהצענו זה מכבר — מינוי מנכ"ל למישכן הכנסת, ושלוש על ישראל ועל ישעיהו.

אבל הסערה מרחקת את המדינה, כמו הצגת-מוקיונים בקירקס מלא ילדים. היו"ר והח"כ משמעים זה את זה בהתלהבות, שושכים איש לעוה קיתונות של מי יודע מה, ודוחפים זה את זה לחוד השלולית.

ביוזין כנסת? לא, זה לא ביוזין ל כנסת. זהו ביוזין ש ד הכנסת.

הוא מראה עד לאן התדרדר המוסד הזה, שכל יוכוח רציני ממנו והלאה, שמליאתו ריקה מבחינה רוחנית ופסיטית, שהשעחו על הבעיות הגורליות של קיומנו הלאומי והחברתי אפסית.

כנסת כזאת ראוייה די יו"ר כזה, וזח"כ כזה. ואכן, יו"ר כזה וח"כ כזה ראויים איש לרעהו.

הפריע לו להיבחר מחדש לתפקיד היו"ר בכנסת הנוכחית, בעזרת קואליציה מרהיבה עין שהשתרעה מגולדה עד שולמית אלונג. כזהו, אם כן, כבוד היו"ר. שרת פרזמנטרי של מיפלגת. אדם הסך בישרון מינהלי, המופקר על המני גנון הביורוקרטי של הכנסת. דמות ויצונית, המעלה חיוכים קדים כי בואה למלא את מקומו של נשיא המדינה. מטרה חביבה של קארי קטוריסטים וליצנייהדרו.

מודו — השותף השני לצמד — המיקרה ששמו אהוד אולמרט. בכנסת הקודמת היה אולמרט הצעיר ידוע כמלח-הפינוכה של שמואל תמיר (ויש שהשתמשו בהגדרה אחרת, שהיתה אף היא קשורה בלשון). הוא נשא את כליו, התפעל מחוכמותיו, שר לו שירי הלל, אך בעיקר דאג לסיפוק תאוות

מעולם לא היו לו, ולעולם לא יהיו, אם יבוא מחר המשיה, יחסים ישעיהו את דרכו עד שיציג את פינקס-המיפלגה שלו. ואין לו, די משיה, אם יהיה זה הפינקס הלא נכון!

כ זה היה ברור לגמרי, כאשר נבחר ישעיהו לראשונה לתפקיד זה לפני ארבע שנים, אחרי מותו של ראובן ברקת. כאחד מחברי-הכנסת שלא הצביעו בעד בחירתו, אמרתי אז את הדברים בפירוש, מעל הדוכן.

אמנם, הכנסת מורכבת כימעט כולה מעסקני-מיפלגות מיקצועיים, וקשה למנוע את בחירתו של אחד מהם לתפקיד היו"ר. אולם עם בחי רתו, הוא צריך להשתחרר מתכונה זו, להיות דמות כלל-אומית, די סמל של פרלמנט המורכב ממיפלי

לא אדע מי כאן צודק, אך אוכל לומר, בלי פחד, שהרב והנזיר מסריחים שניהם גסי-יחד!

ב מילים בנות-אלמוות אלה מסמכת מלכת-ספרד את הוויות הדתי בין היהודי והנוצרי, בשירו הארסי של היינריך היינה.

מכיוון שאני משורר כמוהו, אני מעז להשתמש במילים כה בוטות. אך אני מודת כי לשמע הוויכוח הקולני בין יו"ר הכנסת והח"כ הצעיר, התגנב לדיבי החשר שהגי דרתו של היינה תואמת גם עימות זה.

ד בר אחד יש להקדים ולומר על חברי-הכנסת ישראל ישעיהו ואהוד אולמרט: הם זוג מתאים.

במאי עריו, בעד חושי-המור דק, זיווג כאן את אחד מזיווגיו היותר מוציחים.

השניים מזכירים את הזוגות הבלתי נשכחים מעולם הבירור: השמן והרזה של הראינוע, צ'אלי צ'אפלין והבירור המגודל, דו"גאן ושומאכר על הבמה, המיקיון-הגמד והמיקיון-הענק בקירקס.

מצד אחד יש כאן ניגוד סיקאנטי במוצא, בהופעה ובהיגיו, ומצד שני אחדות מופלאה של רמה.

מיספר חזק. מיספר שיכול היה להצליח בכל קירקס. ואם הוא מצליח דווקא בכנסת, הרי זה מלמד משהו על מהותו של בית-הנבחרים הישראלי, בגידולו השמיני.

הקירקס הגיע לגיבעת-ירם.

ה זיווג הוא כלי-כך מושלם, משום ששני חלקי הצמד-המד מתאימים כל-כך לתפקידיהם.

ישעיהו הוא היו"ר המושלם לכנסת זו. אולמרט הוא הח"כ המושלם בכנסת זו. שניהם יחדיו מהווים את הנציג גות המושלמת של המוסד הרם.

למי שאוהב מישוואת הנראות כמדעיות: ישעיהו + אולמרט = הכנסת השמינית.

נ מדוק, תחילה, את המיקרה של ישעיהו.

איני מתכוון לרכב על גל ההשמצות הבדיחות, שממנו נודף ריח קל אך אופייני של גיזענות אשכנזית. הרבה מן ההשמצות האלה היו בוודאי נמנעות, אילו נולד ישעיהו בפינסק, ולא בצנעה; ואילו היה שמו המקורי שרייבמן, ולא שרעבי. על קומתו הנמוכה של יוסף שפרינצק, קודמו בתפקיד של ישעיהו, ושחפיר-לגובה, לא היו בדיחות רבות.

נדמה לי שדווקא תכונותיו החיוביות של ישעיהו קשורות, איכשהו, במוצאו התימני: השנינות, נועם ההליכות, העברית הפה השגורה בפיו, יחסו הנזה לבריות. ואילו מגרעותיו של ישעיהו, כיושבי ראש הכנסת, נובעות ממקור אחר לגמרי. ישעיהו הוא עסקן מיפלגתי — העסקן המושלם, העסקן הטוטאלי. הוא איש-המנגנון מבטן-יזירה, או לפחות מבטן-ועלייה.

עולמו הרוחני והמעשי של ישראל ישעיהו הוא עולם המיפלגה. ערכי המיפלגה הם ערכיו, מושגיו — מרשגיו, ענייניה — ענייניו. אין לו חיים מהוץ למיפלגה.

* אחת מהן: בהביטו בחברו-לסיעת עקיבא גוברין גבה-הקומה, הפליט שפ" רינצק: „אה, אילו היו לי המוח שלי והגוף שלו, איוז קאריירה הייתי עושה!"

צמד-החמד: אולמרט וישעיהו

הפירסומת הרעבתנית של תמיר. עיתונאי כנסת לימזון — אולמרט היה עס עליו כדבורה על פרח. שר-טלוויזיה הופיע ביצע — אולמרט היה משגע לו את השכל, עד שהיה נכנע ומצלם את אדונו. עובדיו הציעו מתאו — אולמרט היה עומד שם, כשבסדר הקומניקאט האחרון על עלילות גיבורו.

תמורת שרות זה נכנס אולמרט לכנסת, בדרך הרגילה של עסקקן: המנגנונציק של תמיר הכניס אותו לרשימת המנגנון של הליכוד, די בוחרי בני-שרון סיפקו את הקולות הדרושים.

גות אך העומד מעדיהו. היו"ר צריך ללחום את מילחמת הפרלמנט נגד הממשלה, גם כשנו נמצאת בידי מיפלגתו. עליו להיאבק על עצמאות הכנסת ועל הפעלת סמכותה, גם כשאין זה נזה למיפלגה העומדת בראש השילטון. ישראל ישעיהו לא עשה זאת אף יום אחד. הוא נבחר לתפקידו, מפני שראשי מיפלגתו ראו בו מכשיר נאמן ונכנע. בתפקיד היו"ר נהג, ועודנו נהג, כצפוי. הוא כימעט עמד דום כל אימת שגולדה מאיר נכנסה לאלום. הוא היה מוכן לטרף במי ידיו הפרלמנטריות כל מי שפגע בהוד מלכותה. מה שהיה טוב למיפלגה היה כשר, מה שהיה רע לה, טרף. אין הרבה פרקים מרוממים בספרי-ישעיהו זה.

לקראת סוף תקופת-הכהונה הראשונה שלו, שילם ישעיהו לאלופי מיפלגתו את מלוא בחירתו, כאשר סלל את הדרך לפני קנוניית-התועבה של באד-רעפור, זה לא